

[Startside](#) > ... > [Domstolsprocedurer](#) > [Civilretlige Sager](#) > [Bevisoptagelse](#) > Gibraltar

Bevisoptagelse

Gibraltar

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Bevisbyrde

1.1 Hvad er reglerne om bevisbyrde?

Generelt påhviler bevisbyrden for en omtvistet faktisk omstændighed den part, der påberåber sig denne omstændighed. Sagsøgeren har således bevisbyrden for de faktiske omstændigheder, som er nødvendige for at godtgøre kravet, mens sagsøgte i almindelighed har bevisbyrden for faktiske omstændigheder, der taler imod kravets eksistens.

Hvis der fortsat er tvivl om eksistensen af en faktisk omstændighed, har den part, der bærer bevisbyrden, ikke løftet denne, og retten vil lægge til grund for sagen, at den pågældende omstændighed ikke er godtgjort. Dommeren har dog pligt til at afklare væsentlige faktuelle forhold og bør kun undtagelsesvis bestemme, at bevisbyrden ikke er løftet.

1.2 Er der regler, der fritager for at føre bevis for bestemte forhold? I hvilke tilfælde? Er det muligt at føre bevis for, at en bestemt formodningsregel ikke er gyldig?

Det er ikke nødvendigt at føre bevis for faktiske omstændigheder, der er lagt til grund for sagen. Dommere kan også forlade sig på deres almene viden om livet og tage forhold, som er velkendte eller klart godtgjorte, til efterretning ("*judicial notice*"), og det er ikke nødvendigt at føre bevis for sådanne forhold.

Loven opstiller forskellige formodninger, som kan afkræftes ved at føre bevis for det modsatte. Disse omfatter formodninger om børns legitimitet, ægteskabers gyldighed, personers tilregnelighed og dødsfald, når der er tale om forsvundne personer. Der består formodning om uskyld, men en domfældelse efter strafferetten antages i civile sager som bevis for, at en part har begået en lovovertrædelse (hvilket indebærer, at denne part bærer byrden med at bevise sin uskyld).

Der består en formodning om uagtsomhed, når en sagsøger beviser, at han eller hun har lidt skade fra en kilde, der var omfattet af sagsøgtes enekontrol, og at ulykken var af en sådan art, at den normalt skyldes uagtsomhed. En tilsvarende formodning opstår i tilfælde, hvor en person har fået overdraget varer i sin varetægt, og disse bortkommer eller ødelægges.

1.3 I hvor høj grad skal retten være overbevist om et forhold for at basere sin dom på det pågældende forhold?

Kravet til bevisstyrke i civile sager er, at der skal være en "sandsynlighedsovervægt". Med andre ord vil retten bestemme, at et forhold er godtgjort, hvis den er overbevist om, at det er mere sandsynligt end usandsynligt, at det er indtruffet. Denne standard er fleksibel; der er behov for mere overbevisende dokumentation for at fastslå alvorlige beskyldninger, såsom svig, ud fra sandsynlighed, fordi det generelt antages, at det er mindre sandsynligt, at sådanne påstande er sande.

2 Bevisoptagelse

2.1 Kræver bevisoptagelse altid, at en part skal anmode herom, eller kan dommeren i visse tilfælde også optage bevis af egen drift?

Bevis føres i civile sager gennem parternes fremlæggelse af relevante dokumenter og vidners og sagkyndiges afgivelse af forklaring.

Der gælder forskellige regler i hver enkelt sag.

- Oplysninger

Parterne i civile sager skal fremlægge dokumenter, der er i deres varetægt eller besiddelse, hvis retten pålægger dem at gøre det, og tillade de øvrige parter at gennemgå dokumenterne. Retten vil normalt pålægge en "standardfremlæggelse", som indebærer, at parterne skal gøre en rimelig indsats for at finde dokumenter, som enten støtter eller modbeviser hver af parternes sag, uden at parterne behøver at anmode retten herom. For andre former for fremlæggelse skal en part anmode om rettens tilladelse. Retten kan også afsige kendelse om sikring af beviser og arrest i ejendom.

- Vidner til sagens faktiske omstændigheder

Parterne skal ikke have rettens tilladelse til at påberåbe sig vidneforklaringer til støtte for deres sag. En part, der ønsker at påberåbe sig en vidneforklaring, skal dog fremlægge en vidneforklaring underskrevet af vidnet, hvori der redegøres for vidnets forklaring, og skal indkalde vidnet til afhøring i retten. Fremlægger parten ikke en vidneforklaring eller et vidneresumé før retssagen, kan parten ikke indkalde dette vidne uden rettens tilladelse. Desuden har retten vide beføjelser til at kontrollere de fremlagte beviser og kan f.eks. udelukke vidneforklaringer, som ellers ville blive antaget, og begrænse krydsforhør af vidner.

En part kan også anmode om rettens kendelse for, at et vidnes forklaring skal afgives i en edsvoren erklæring over for en af retten udpeget forhørsdommer inden selve retssagen.

Dommerens rolle er primært at vurdere de forklaringer, parterne påberåber sig, og omfatter ikke nogen uvildig undersøgelse af sagen.

- Sagkyndige vidner

En part må ikke påberåbe sig sagkyndige vidneforklaringer, medmindre retten giver tilladelse hertil. Retten kan bestemme, hvilke spørgsmål der skal afgives sagkyndig vidneforklaring om, i hvilken form forklaringen skal afgives, og størrelsen af den sagkyndiges vederlag.

Ønsker mere end én part at fremlægge ekspertudtalelser om et spørgsmål, kan retten bestemme, at forklaringen skal afgives af én enkelt sagkyndig, der engageres i fællesskab af parterne, og ikke af en særskilt sagkyndig engageret af hver part. Retten kan bestemme dette af egen drift uden parternes samtykke.

Retten kræver ikke, at parterne skal føre sagkyndige vidner på eget initiativ. Retten kan dog selv udpege en sagkyndig som bisidder til at bistå retten vedrørende et spørgsmål. Retten kan bestemme, at bisidderen skal udarbejde en rapport (som parterne skal have kopi af) og være til stede under retssagen for at rådgive retten.

2.2 Hvad sker der efterfølgende, hvis dommeren imødekommer en anmodning fra en af parterne om bevisoptagelse?

- Oplysninger

Efter en kendelse om udlevering af oplysninger skal hver part for de øvrige parter fremlægge en liste over relevante dokumenter, som er eller har været i deres besiddelse eller varetægt. De øvrige parter har derefter ret til at gennemgå og få udleveret genparter af dokumenterne. Der kan opkræves betaling for fotokopiering.

- Vidner til sagens faktiske omstændigheder

Retten vil pålægge parterne at fremlægge undertegnede vidneforklaringer fra hvert vidne, hvis forklaring de ønsker at påberåbe sig under retssagen. Forklaringen kan udfærdiges af vidnet, men vil ofte blive udarbejdet af

advokaten for den part, på hvis vegne vidnet afgiver forklaring. Forklaringen bør indeholde vidnets fulde forklaring, om muligt med vidnets egne ord.

Har en part fået pålagt at fremlægge en vidneudtalelse, men er ude af stand til at gøre det, kan parten søge rettens tilladelse til at fremlægge et resumé, der redegør for den forklaring, vidnet forventes at afgive, eller de forhold, om hvilke parten agter at afhøre vidnet.

Bestemmer retten, at en vidneforklaring skal afgives i en edsvoren erklæring, afgiver vidnet mundtlig forklaring for en af retten udpeget forhørsdommer. Afhøringen gennemføres, som om den var en retssag, med fuld mulighed for krydsforhør af vidnet, og der udarbejdes en udskrift af vidneforklaringen.

- Sagkyndige vidner

Giver retten tilladelse til, at der føres sagkyndige vidner, udarbejder parterne en instruks til den eller de sagkyndige. Er der tale om en fælles sagkyndig, kan parterne informere den sagkyndige hver for sig, hvis der ikke kan opnås enighed om redegørelsen. Den sagkyndige, som ene og alene er forpligtet over for retten og ikke over for parten/parterne, udarbejder en skriftlig rapport. En part kan derefter stille skriftlige spørgsmål til en sagkyndig, som har modtaget en fælles instruks eller en instruks af en anden part. I tilfælde, hvor der er flere sagkyndige, kan retten også bestemme, at de sagkyndige skal drøfte og belyse, hvilke punkter de er enige om, og hvilke de er uenige om. Sagkyndige vidner har ret til vederlag for deres tjenester, normalt fra den eller de parter, der har indkaldt dem.

2.3 I hvilke tilfælde kan en anmodning fra en af parterne om bevisoptagelse afvises af retten?

I alle tilfælde, hvor en af parterne anmoder om at kunne optage eller føre bevis, skal det over for retten godtgøres, at det pågældende bevis sandsynligvis er relevant og antageligt. Retten skal ved udøvelsen af sine beføjelser også søge at behandle sagerne rimeligt, hvilket bl.a. vil sige at begrænse udgifterne og behandle sager på en måde, som er retfærdig, hensigtsmæssig og proportional i forhold til kravets omfang, kompleksitet og værdi. Dette kan medføre, at retten afviser anmodninger eller træffer beslutninger af egen drift (f.eks. med krav om en enkelt fælles sagkyndig i stedet for sagkyndig udpeget af hver part).

2.4 Hvilke forskellige bevismidler findes der?

Faktiske omstændigheder kan bevises ved dokumentation, formodninger eller slutninger, der drages på grundlag af bevismateriale, og ved, at retten lægger faktiske omstændigheder til grund for sagen (se ovenfor). De typer beviser, som kan bruges i civile sager, er vidneforklaringer, dokumenter og materielle beviser. Dokumenter kan omfatte papirdokumenter, elektroniske filer, fotografier samt video- og lydoptagelser. Fysisk bevismateriale omfatter andre konkrete genstande af relevans for de omtvistede spørgsmål, som fremlægges i retten, f.eks. de frembringelser, der er genstand for en tvist om intellektuelle ejendomsrettigheder. Det kan også omfatte, at en dommer aflægger besøg på et ulykkessted.

2.5 Hvad er procedurerne for vidneforklaringer, og adskiller de sig fra procedurerne for udtalelser fra sagkyndige? Hvad er reglerne for afgivelse af skriftlig forklaring og fremlæggelse af sagkyndiges rapporter/udtalelser?

I princippet afgiver vidner mundtlig forklaring under retssagen. Som anført ovenfor skal hver part dog fremlægge en vidneforklaring for hvert vidne, hvis forklaring parten agter at påberåbe sig. Under retssagen vil vidnet blive bedt om at bekræfte sandfærdigheden og nøjagtigheden af sin forklaring, som derefter vil udgøre vidnets forklaring for den part, som har indkaldt den pågældende. Hvis der kun er fremlagt et resumé af vidnets forklaring, skal vidnet afgive en mere detaljeret mundtlig forklaring.

Sagkyndige vidner afgiver deres forklaring i form af skriftlige rapporter, medmindre retten afsiger kendelse om andet. En sagkyndigs rapport skal indeholde konklusionerne, de forhold og antagelser, som den bygger på, og hovedindholdet af den sagkyndiges undersøgelsesarbejde. Retten beslutter, om det også er nødvendigt for en sagkyndig at give møde i retten for at aflægge mundtlig forklaring. En af retten udpeget bisidder skal ikke afgive mundtlig forklaring.

2.6 Har visse procedurer for bevisførelse større vægt end andre?

Retten har vide skønnsbeføjelser med hensyn til den vægt eller troværdighed, der skal tillægges beviser. Der er ingen regel, der forbyder at føre en udenretslig udtalelse som bevis for forhold, der er indeholdt i udtalelsen (andenhåndsuplysninger), så en part kan støtte sig til et brev som bevisførelse for dets indhold eller til et vidnes erklæring om en udtalelse afgivet af en anden person. Andenhåndsbeviser er dog ofte mindre vægtige end en førstehåndsforklaring, især hvis den, der har afgivet forklaringen, kunne være blevet indkaldt til at afgive forklaring.

Visse dokumenter og registerudskrifter anerkendes som autentiske. F.eks. anerkendes virksomheders og offentlige myndigheders registre som autentiske, hvis de attesteres som autentiske af en repræsentant for virksomheden eller den offentlige myndighed. Der kan føres bevis for forskellige typer af officielle dokumenter (såsom love, vedtægter, retsafgørelser, traktater og udskrifter af retsbøger) ved trykte eller attesterede kopier uden yderligere bevis.

2.7 Er visse procedurer for bevisførelse obligatoriske, når bestemte forhold skal bevises?

Visse transaktioner (f.eks. testamenter og salg af jord) skal foregå skriftligt, og dokumentation i form af dokumenter er derfor nødvendigt for at føre bevis for dem.

2.8 Er vidner ved lov forpligtet til at afgive forklaring?

Vidner i civile sager, som er kompetente til at afgive vidneforklaring, kan blive pålagt at gøre dette. En part, som ønsker at sikre sig et vidnes tilstedeværelse under retssagen, udfærdiger en vidneindkaldelse, der tilpligter vidnet at være til stede under retssagen for at afgive forklaring. Når indkaldelsen er udstedt af retten og behørigt forkyndt, forpligter indkaldelsen vidnet indtil sagens afslutning.

Afsiger retten kendelse om, at et vidnes forklaring skal afgives i en edsvoren erklæring, men vidnet undlader at give møde eller nægter at svare på lovligt stillede spørgsmål, kan den part, der forlangte den edsvorne erklæring, anmode om en yderligere kendelse om, at vidnet skal give møde eller besvare spørgsmål.

2.9 I hvilke tilfælde kan de nægte at afgive forklaring?

Den generelle regel om, at kompetente vidner kan pålægges at afgive forklaring, gælder ikke for dronningen, udenlandske regenter og deres husholdninger, udenlandsk diplomatisk og konsulært personale, repræsentanter for visse internationale organisationer samt dommere og nævninge (i relation til deres aktiviteter i denne egenskab). Ægtefæller og slægtninge til parterne kan blive indkaldt til vidneafhøring i civile sager.

Vidner, som almindeligvis kan indkaldes til at afgive forklaring, har ikke desto mindre ret til at tilbageholde visse dokumenter fra fremlæggelse og afvise at besvare visse spørgsmål på baggrund af en fritagelse. De vigtigste former for privilegier er princippet om beskyttelse af fortroligheden i korrespondancen mellem advokater og klienter (der gælder meddelelser med henblik på at give eller søge juridisk rådgivning eller på at indhente beviser for en retssag), fritagelse for fremlæggelse af kommunikation mærket "*without prejudice*" (med forbehold) (som gælder for kommunikation mellem parterne i et reelt forsøg på at finde et kompromis til løsning af konflikten, såsom tilbud om at indgå forlig) og retten til ikke at vidne mod sig selv (hvilket betyder, at et vidne ikke kan pålægges at afgive forklaring, hvis der er en reel fare for, at det ville udsætte den pågældende eller dennes ægtefælle for en anklage eller straf i Gibraltar). Dette princip kan frafaldes.

Der kan også tilbageholdes beviser begrundet i hensynet til offentlighedens interesse, hvis deres fremlæggelse ville være i strid med den offentlige interesse. Hensynet til offentlighedens interesse kan bl.a. omfatte beviser vedrørende statens sikkerhed, diplomatiske forbindelser, centralforvaltningens virke, børns tarv, efterforskning af forbrydelser og beskyttelse af kilder. Herudover har journalister ikke pligt til at afsløre deres kilder, medmindre det er nødvendigt af hensyn til retfærdigheden eller nationens sikkerhed eller for at hindre forstyrrelser af den offentlige orden eller strafbare forhold.

Bankansatte kan ikke pålægges at fremlægge bankens regnskaber eller afgive forklaring om deres indhold, medmindre retten har særlige grunde til at pålægge dem at gøre det, men retten kan bestemme, at en person skal have tilladelse til at bese eller kopiere bevægelser på bankkonti.

2.10 Kan en person, der nægter at afgive forklaring, straffes eller tvinges til at afgive forklaring?

Et vidne, som efter at have fået forkyndt en vidneindkaldelse undlader at give møde eller nægter at afgive forklaring, kan dømmes for foragt for retten og fængsles.

2.11 Er visse personer fritaget for at afgive vidneforklaring?

Alle voksne er kompetente til at afgive forklaring i civile sager, medmindre de er ude af stand til at forstå karakteren af den ed, som vidner skal aflægge, eller ude af stand til at afgive en rationel forklaring, eksempelvis på grund af psykisk sygdom. Hvis et barnevidne ikke forstår karakteren af eden, kan den pågældendes vidneforklaring alligevel antages, men kun hvis retten finder det godtgjort, at barnet forstår forpligtelsen til at tale sandfærdigt og har tilstrækkelig forståelse af, at hans eller hendes forklaring kan føres som bevis.

2.12 Hvad er dommerens og parternes rolle ved afhøring af vidner? Under hvilke omstændigheder kan et vidne afhøres ved brug af videomøde og andre tekniske hjælpemidler?

Dommerens og parternes rolle

Traditionelt har vidner afgivet deres hovedforklaring under retssagen som svar på ikke-ledende spørgsmål fra advokaten for den part, der har indkaldt vidnet. En vidneforklaring vil imidlertid nu kunne udgøre vidnets hovedforklaring, medmindre retten bestemmer andet. Vidnet kan derefter krydsforhøres af modpartens advokat, som må stille ledende spørgsmål til vidnet. Sagkyndige vidner, som afgiver mundtlig forklaring under retssagen, kan også krydsforhøres, men en af retten udpeget bisidder kan ikke krydsforhøres af parterne. Dommeren kan stille spørgsmål til vidner, normalt for at opnå en præcisering af deres svar på spørgsmål fra advokaterne.

Vidneforklaring via videoforbindelse

Vidneforklaring kan kun afgives via videoforbindelse, hvis retten giver tilladelse hertil. Ved vurderingen af, om retten skal afsige kendelse om at tillade, at vidneforklaring afgives på denne måde, tager den hensyn til hensigtsmæssigheden af at benytte videomøde (især hvis vidnet er sygt eller befinder sig i udlandet), omkostningerne eller besparelserne ved at benytte videoforbindelse og betydningen for en retfærdig rettergang (herunder det forhold, at retten har færre muligheder for at kontrollere og vurdere vidnet).

3 Vurdering af beviset

3.1 Kan retten tage hensyn til beviser, som en part har tilvejebragt på ulovlig vis?

Hvis udsagn, der sendes pr. post eller via et telekommunikationssystem (bl.a. telefonsamtaler, telefaxer og e-mails), opsnappes ulovligt, må bevis for indholdet af sådanne udsagn ikke føres i en retssag. Ellers anerkendes beviser generelt, selv om de er optaget på uretmæssig vis. Retten har dog beføjelse til at udelukke beviser, som ellers ville blive antaget. Ved afgørelsen heraf vil retten foretage en afvejning af, hvor vægtigt beviset er, i forhold til hvor alvorlig den uretmæssige tilvejebringelse er. Hvis omstændighederne ikke begrunder, at beviset udelukkes, kan retten straffe den part, som har handlet uretmæssigt, på anden måde, f.eks. ved at pålægge denne sagsomkostninger.

3.2 Tillægges en parts egen forklaring værdi som bevismiddel?

Sagsfremstillinger (dvs. de formelle dokumenter, der redegør for hver parts anbringender) kan benyttes som bevis under forundersøgelserforhør, men kan ikke anerkendes som bevis under retssagen.

Vidneudsagn afgivet af sagens parter anerkendes som bevis i samme omfang som forklaringer fra tredjemand.

Sidste opdatering: 09/09/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.